

רון קורדונסקי זכוכית בשר שהיא אתה

מקדש

שְׁאֲרִית הַיּוֹם, שְׁעָרוֹת נִמְזָגוֹת לְכִיּוֹר,
הַכִּיּוֹר הוּא אֶתָּה אוֹ אֶת
הַכִּיּוֹר הוּא אֲנִי, חוֹדֵר אֵלֶיךָ אוֹ אֵלֶיךָ,
אֲבָל נִחְדָּר כְּמוֹ הַיּוֹם, שֶׁהוּא כִּיּוֹר מְזֻהָב.

בשורה

אָדָם צוֹפֶה בְּעֶצְמוֹ דֶּרֶךְ חִלּוֹן
בוֹחֵן אֶת הָרְחוֹב
שֶׁהוּא גּוֹפּוֹ
אֶת רִיקוֹת הָאֲנָשִׁים
שֶׁמְמַלְאִים אוֹתוֹ
מִבְּעַד לְשִׁאֲרֵי דָבָק
בְּחִלּוֹן יְלָדוֹת
שֶׁהוּא עוֹרוֹ
הוּא לֹא נִשְׁכָּר
מִבְּטוֹ דוֹמֵעַ
מִלְחָמָה שֶׁהִדְחָקָה
בְּזִכּוּכִית בָּשָׂר
שֶׁהִיא אֶתָּה.

רִיסִים שְׁמוּרִים תַּחַת כָּרִית –
 מְקֻלּוֹת גְּפֻרִים;
 שְׁנִים שְׁשֻׁמִּי כְּדֵי לְקַבֵּל מִתְּנָה –
 פְּסוֹת זֶרַע, חֲתוּכוֹת, פְּרוּשׁוֹת, עוֹטְפוֹת,
 הֵן צֶפֶה סָבִיב גּוֹף שֶׁהוּא כָּרִית לְהַנִּיחַ עָלֶיהָ
 רֹאשׁ. גּוֹף שֶׁלָּנוּ כָּרִית,
 נוֹזְלִים שִׁיּוּצָאִים מִמָּנוּ שְׁמִיכָה מִימִית:
 הַכֹּל מִתְּנָקֵז לְגוֹף אַחֵר,
 בָּא שְׁנִינוּ לְאָכֹל, עֶרְפוֹ שָׁעוֹן לְאַחֹר,
 עֵינַיִם, עֹוִיתוֹת, לְרַגַע
 נִרְאָה שֶׁהִפְרָשְׁנוּ הַפְּרָשׁוֹת, אֶחָד לְתוֹךְ אֶחָד,
 רַק לְשֵׁם נֹחֹת בְּעֶרְפוֹ שֶׁל
 רֹאשׁ אַחֵר, שָׁעוֹן לְאַחֹר.